

Loli

V Prostějově vedle zámku stojí dva staré domy, prostorné, dodnes je zřejmé, že byly dobře postavené a kdysi nádherné. Jeden z nich patřil kdysi mé rodině, druhý vlastnila rodina Springerova. Také byli Židé jako my. V době, na kterou se pamatuji, se rodině Springerově už nedařilo dobře. Vzpomínám si na majitelku domu. Byla to malá paní, hubená a nervózní, její starý manžel měl bílý vous a skřípec, zdálo se mi, že je chorý jak tělesně, tak duševně. Bydlela s nimi dcera Loli - Lolinka, která byla tak asi ve věku mé maminky. Byla starou pannou a typ, kterému se německy říkalo *Blaustrumpf*,⁵⁴ což přibližně znamená, že byla intelektuálka, která svého zevnějšku nedbá. Pro mne byla Lolinka předně členka židovské náboženské obce, pak sousedka dědečka a babičky a maminčina přítelkyně z dětství.

V jedné zásuvce v našem bytě bylo pár malinkých fotek z doby mládí mých rodičů, kde byli zpodobněni se svými přáteli, mezi nimi Loli - hráli tenis; můj tatínek, velký fešák! Najednou v roce 1941, krátce před naší deportací do Terezína, se mí rodiče rozhodli, že musím zdokonalit svou němčinu a že mám chodit na hodiny k Lolince a učit se hlavně mluvnici, kterou jsem se nikdy neučila, protože jsem chodila do české školy. Dvakrát týdně jsem chodila k Loli na hodiny a učila se němčině se smíšenými pocity. Na náměstí byl Židům vstup zakázán, proto jsem k Loli musela chodit zadním vchodem přes dvůr.

Loli, malá, hubená, brýlatá, většinou nosila staré a obnošené tenisové šaty, dlouhé a neforemné. Cítila jsem její osamocenost. Často jsme v hodině o všelichem hovořily. Doba transportů se blíží, cítím Lolincino vzrušení před cestou do neznáma. Vypráví mi o svých přípravách a vycituji, že očekává dobrodružství, které změní její jednotvárný a prázdný život.

Dodnes si pamatuji lítost, kterou jsem vůči ní cítila. Lolinka s rodiči a s námi všemi jela do Terezína. Pak jela dál na smrt na východ.

⁵⁴ *Blaustrumpf* - modrá punčocha.